

LBRIS

We know
books
Aurel Octavian PASAT

**DREPTUL
UNIUNII EUROPENE**
Evoluția sistemului de Drept

CUPRINS

ABREVIERI	9
INTRODUCERE	11

CAPITOLUL I

GENEZA UNIUNII EUROPENE	19
1.1. Tratatul de la Roma	21
1.2. Extinderea și evoluția ulterioară.....	23
1.3. Actul Unic European.....	28
1.4. Tratatul de la Maastricht	30
1.5. Tratatul de la Amsterdam	33
1.6. Tratatul de la Nisa	36
1.7. Extinderea Uniunii Europene în anii 2000.....	41
1.8. Tratatul de la Lisabona.....	44
1.9. Perspectiva actuală a Uniunii Europene.....	49

CAPITOLUL II

IZVOARELE UNIUNII EUROPENE	57
2.1. Tratatul.....	58
2.1.1. Stabilirea bazelor legale.....	58
2.1.2. Stabilirea Instituțiilor UE.....	60
2.1.3. Definirea competențelor	62
2.1.4. Reglementarea procesului decizional	63
2.1.5. Asigurarea drepturilor cetățenilor.....	65
2.1.6. Politica Externă și de Securitate	68
2.1.7. Procedurile de Aderare și Retrageră	70
2.2. Actele legislative ale instituțiilor UE	72
2.2.1. Deciziile Uniunii Europene	72
2.2.2. Regulamentele	73
2.2.3. Directivele.....	74
2.2.4. Recomandările Uniunii Europene.....	75

PRINCIPIILE DREPTULUI UNIUNII EUROPENE	77
3.1. Definiția dreptului Uniunii Europene.....	77
3.2. Principiile dreptului Uniunii Europene	78
3.2.1. Principiul supremației dreptului.....	79
3.2.2. Principiul caracterului direct aplicabil al dreptului Uniunii Europene.....	83
3.2.3. Protecția drepturilor fundamentale	87
3.2.4. Principiul nediscriminării	99
3.2.5. Principiul proporționalității.....	102
3.2.5.1. Bază legală și obiectivele	106
3.2.5.2. Originea și evoluția istorică	108
3.2.5.3. Definiție	111
3.2.5.4. Domeniul de aplicare.....	112
3.2.5.5. Proporționalitatea ca limită a acțiunilor instituțiilor UE și a legislației Uniunii Europene.....	113
3.2.6. Principiul subsidiarității	116
3.2.6.1. Bază legală și obiectivele	116
3.2.6.2. Originea și evoluția istorică	119
3.2.6.3. Definiție	123
3.2.6.4. Domeniul de aplicare.....	125
3.2.6.4.1. Destinatarii principiului subsidiarității	125
3.2.6.4.2. Supravegherea parlamentelor naționale.....	126
3.2.7. Principiul cooperării loiale.....	129
3.2.7.1. Definiție	129
3.2.7.2. Originea și evoluția istorică	130
3.2.8. Principiul atribuirii de competențe	134
3.2.8.1. Bază legală și obiectivele.....	134
3.2.8.2. Originea și evoluția istorică	135
3.2.8.3. Împărțirea competențelor în cadrul Uniunii Europene	136
3.2.8.3.1. Competențe exclusive	136
3.2.8.3.2. Competențe partajate.....	141
3.2.8.3.3. Competențe speciale.....	143

CAPITOLUL IV

INSTITUȚIILE UNIUNII EUROPENE..... 146

4.1. Parlamentul European	146
4.1.1. Rolul Legislativ.....	149
4.1.2. Supraveghere și control	152
4.1.3. Buget.....	153
4.1.4. Reprezentare democratică.....	154
4.1.5. Dezvoltare și promovare	156
4.1.6. Relații externe	162
4.2. Consiliul European.....	168
4.2.1. Natura juridică a Consiliului European.....	171
4.2.2. Scopul Consiliului European	173
4.2.3. Rolul și funcțiile actuale	175
4.2.4. Organizare și funcționare Consiliului European.....	176
4.3. Consiliul Uniunii Europene.....	178
4.3.1. Natura juridică a Consiliul Uniunii Europene	181
4.3.2. Scopul Consiliului Uniunii Europene	183
4.3.3. Organizare și funcționare.....	184
4.3.4. Rolul Consiliului Uniunii Europene	188
4.4. Comisia Europeană	196
4.4.1. Evoluția Comisiei Europene	196
4.4.2. Rolul Comisiei Europene.....	197
4.5. Curtea de Justiție a Uniunii Europene.....	203
4.5.1. Geneza Curții de Justiție	203
4.5.2. Componenta CJUE	204
4.5.3. Principalele responsabilități ale CJUE.....	204
4.6. Banca Centrală Europeană (BCE).....	208
4.6.1. Geneza Băncii Centrale Europene	208
4.6.2. Componenta Băncii Centrale Europene.....	209
4.6.3. Rolul Băncii Centrale Europene	210
4.7. Curtea de Conturi	215
4.7.1. Geneza și dezvoltarea	215
4.7.2. Componenta Curții de Conturi.....	216
4.7.3. Rolul și responsabilitățile actuale	216

CAPITOLUL V

ORGANELE CONSULTATIVE ALE UNIUNII EUROPENE	220
5.1. Comitetul Economic și Social European (CESE)	220
5.1.1. Componenta Comitetului Economic și Social European.....	222
5.1.2. Rolul Comitetului Economic și Social European	224
5.1.3. Secții specializate.....	229
5.1.4. Reprezentarea Comitetului Economic și Social European	230
5.2. Comitetul Regiunilor (CoR).....	233
5.2.1. Rolul Comitetului Regiunilor	234
5.2.2. Organizarea Comitetului Regiunilor.....	236
5.3. Corpul Autorităților Europene de Reglementare pentru Comunicații Electronice (BEREC):.....	239
5.3.1. Formarea Comitetului European de Reglementare pentru Comunicații Electronice	239
5.3.2. Rolul și activitățile BEREC	240
5.4. Comitetul European pentru Riscuri Sistemice (CERS).....	244
5.4.1. Rolul și responsabilitățile CERS.....	245
BIBLIOGRAFIE.....	247

CAPITOLUL I

GENEZA UNIUNII EUROPENE

Uniunea Europeană a fost creată pentru a promova stabilitatea și pacea în Europa după cel de-al Doilea Război Mondial. Ideea a fost să lege țările europene prin cooperare economică și politică pentru a preveni conflicte viitoare și de a promova prosperitatea comună.

Începuturile Uniunii Europene pot fi găsite în 1951, cu formarea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, un prim pas către integrarea economică. Mai târziu, această inițiativă s-a extins, evoluând în Comunitatea Economică Europeană și, ulterior, în Uniunea Europeană, care a crescut atât în dimensiune, cât și în domeniile de acțiune, incluzând politici comune privind comerțul, mediul, moneda și mai mult. Astăzi, Uniunea Europeană este o entitate politică și economică puternică, alcătuită din 27 de state membre, care lucrează împreună pentru a promova valori comune și a aborda provocările contemporane.

Geneza Uniunii Europene poate fi urmărită de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și la eforturile de reconstrucție și reconciliere postbelică, cu obiectivul de a preveni repetarea conflictelor devastatoare care au afectat Europa.

Câteva momente-cheie în geneza Uniunii Europene ce trebuie reliefate, sunt:

- **Declarația Schuman (1950):** Propunerea președintelui francez al vremii, Robert Schuman, de a integra industriile de cărbune și oțel ale Franței și Germaniei sub o autoritate supranațională comună. Acest lucru a dus la crearea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO), considerată o piatră de temelie a UE.
- **Tratatul de la Roma (1957):** Semnat de șase țări fondatoare (Franța, Germania, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg), acest tratat a stabilit Comunitatea Economică Europeană (CEE) și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (Euratom). Acesta a pus bazele pieței comune și ale cooperării economice.
- **Extinderea și evoluția ulterioară:** Prin anii '70 și '80, UE a cunoscut extinderi semnificative, cu aderarea altor state europene. S-au

înregistrat tratate și evoluții semnificative, cum ar fi Actul Unic European (1986) și Tratatul de la Maastricht (1992), care a dat naștere Uniunii Europene ca entitate politică și monetară.

- **Alte tratate și reforme:** Tratatul de la Amsterdam (1997), Tratatul de la Nisa (2001) și Tratatul de la Lisabona (2007) au adus modificări semnificative structurii și funcționării UE, consolidând instituțiile și luând în considerare noi domenii de competență.
- **Extinderea și consolidarea ulterioară (anii 2000):** Uniunea Europeană s-a extins la mai multe țări din Europa Centrală și de Est în 2004 și 2007, reflectând aspirațiile acestor țări de a se alătura comunității europene. UE și-a mărit numărul de state membre, ajungând de la 6 la 27. Aceste aderări au venit cu provocări și oportunități pentru Uniune, schimbându-i și diversificându-i compoziția și influența.
- **Provocările actuale:** În prezent, UE se confruntă cu diverse provocări interne și externe, cum ar fi migrația, securitatea, schimbările climatice și gestionarea economică a zonei euro.

În ansamblu, geneza Uniunii Europene a fost o evoluție complexă, marcată de eforturi de reconciliere după război, dorința de pace și stabilitate, precum și de aspirația spre cooperare economică și politică între statele europene.

Declarația Schuman din 9 mai 1950 este un pas esențial în procesul de integrare europeană și se consideră a fi actul fondator al Uniunii Europene moderne. Propusă de ministrul francez de externe, Robert Schuman, declarația sa a fost prezentată într-un discurs în care propunea punerea sub control internațional a producției de cărbune și oțel din Franța și Germania.

Acest discurs a fost important deoarece a dus la crearea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului prin semnarea Tratatului de la Paris în 1951. Țările participante la acest tratat au fost Belgia, Franța, Germania, Italia, Luxemburg și Olanda. Obiectivul CECO era de a integra resursele de cărbune și oțel ale acestor țări pentru a preveni un nou război între Franța și Germania și pentru a promova o colaborare economică care să ducă la o pace durabilă în Europa.

Scopul principal al CECO a fost de a pune sub control comun producția de cărbune și oțel a acestor țări, pentru a evita o nouă confruntare militară între ele. Această propunere a avut o semnificație profundă întrucât a reprezentat un pas important către integrarea economică europeană și a pus bazele unei cooperări mai largi între statele europene.

Declararea Schuman a marcat începutul eforturilor de integrare europeană și a fost considerată o mișcare deosebit de importantă în direcția cooperării și solidarității între națiuni, contribuind la formarea a ceea ce astăzi cunoaștem ca Uniunea Europeană. De aceea, 9 mai este acum Ziua Europei, o zi în care se sărbătorește pacea și unitatea în Europa.

1.1. Tratatul de la Roma⁵

A fost semnat în 1957 și a reprezentat un moment foarte important în istoria europeană postbelică. Acest tratat a pus bazele Comunității Economice Europene (CEE) și ale Comunității Europene a Energiei Atomice (EURATOM).

Semnat de șase state – Belgia, Germania, Franța, Italia, Luxemburg și Țările de Jos – tratatul a avut ca scop principal crearea unei piețe comune și promovarea cooperării economice între aceste națiuni. O parte esențială a tratatului a fost eliminarea treptată a tarifelor și a altor obstacole comerciale între statele semnatare, facilitând astfel libera circulație a bunurilor, serviciilor, muncii și capitalului. Acesta a fost un pas semnificativ în direcția integrării europene și a devenit fundamentul pentru ceea ce ulterior a devenit Uniunea Europeană.

Tratatul a fost semnat la Roma, în Capitoliul din Roma. Alegerea acestui loc nu a fost întâmplătoare, ci a fost încărcată de o profundă relevanță istorică, deoarece Roma este considerată leagănul civilizației europene. Această urbe a jucat un rol esențial în stabilirea fundamentelor politice și juridice care au influențat structura statelor europene, cum ar fi:

- Colina Capitoliului, pe care se află trei palate ce au fost sedii ale instituțiilor politice și juridice din Antichitate, simbolizând continuitatea și stabilitatea civilizației europene;
- „Palazzo dei Conservatori”, locul exact unde au fost semnate tratatele în 1957, adăpostește artefacte importante, cum ar fi fragmentele din statuia gigantică a lui Constantin și statuile prizonierilor daci realizate pentru Forurile lui Traian, ceea ce sugerează că locul reunește urmele întregii istorii europene;

---

⁵ Tratatul de instituire a Comunitatii Economice Europene, Document 11957E/TXT, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:11957E/TXT>

- Semnarea „Constitutivei Europene” în 2004 în aceeași sală din Palazzo dei Conservatori accentuează importanța acestui loc, fiind un martor al unor momente istorice de mare relevanță pentru evoluția Uniunii Europene.

Aceste detalii arată o legătură simbolică între Roma antică și evoluția modernă a Europei unite.

Textul „Tratatului de la Roma” este important nu doar pentru înființarea „Comunității Economice Europene”, ci și pentru viitoarele extinderi ale comunității, aspect esențial pentru țările precum România.

Punctele principale ale textului includ:

1. „Extinderea Comunității Europene”: Tratatul a prevăzut încă de la început posibilitatea extinderii prin negocieri, ceea ce a permis integrarea mai multor state din Europa de Vest, precum Portugalia, Spania și Grecia, care s-au desprins de regimuri autoritare. Ulterior, au aderat și alte țări, inclusiv România, printr-un proces de extindere progresivă.

2. „Marea Britanie și Brexit-ul”: Marea Britanie, deși inițial nu a acordat prea mare importanță Tratatului de la Roma, a aderat ulterior la CEE, dar a decis să o părăsească în contextul Brexit-ului. Este menționată o anecdotă legată de minimalizarea semnării tratatului de către presa britanică în 1957, care a dedicat doar o mică parte a atenției acestui eveniment.

3. „Extinderea spre Est”: După căderea comunismului, CEE și ulterior Uniunea Europeană s-a extins și către țările din Est, procesul fiind complicat și lung, dar reușit datorită negocierilor continue. Criticile frecvente legate de birocrăția de la Bruxelles sunt puse în contextul complexității acestor negocieri, care au necesitat armonizarea intereselor naționale diferite.

4. „Pacea și prosperitatea europeană”: Faptul că Europa a avut parte de cea mai lungă perioadă de pace din istoria sa este văzut ca o realizare datorată vizionarilor care au stabilit reguli și instituții în anii '50. Tratatul de la Roma a pus bazele acestui proces, oferind soluții pentru armonizarea politicilor între statele membre, chiar și în situațiile când acestea nu ajung la un acord rapid.

5. „Proiectul european ca model democratic”: Negocierile deschise și democratice sunt prezentate ca fiind fundamentale pentru succesul Uniunii Europene, demonstrând că divergențele pot fi rezolvate prin dialog direct.

Acest text reflectă complexitatea și succesul procesului de unificare europeană, care a asigurat atât extinderea continuă a Uniunii, cât și pacea și stabilitatea pe continent.

Extinderea și evoluția ulterioară a Uniunii Europene au fost procese complexe și în continuă evoluție, cuprinzând atât extinderi geografice cât și dezvoltări instituționale.

Odată cu Tratatul de la Roma s-a inițiat președinția prin rotație a Consiliului European. Acest sistem prevede că fiecare stat membru al Uniunii Europene preia președinția Consiliului pentru o perioadă de „6 luni”, iar ordinea se stabilește în mod alfabetic pentru a asigura echitate între țările membre.

Această „președinție rotativă” are un rol important în coordonarea activităților Uniunii Europene și asigură că fiecare stat membru are oportunitatea de a influența agenda politică a UE, indiferent de mărimea sau influența sa. Sistemul a fost creat pentru a evita orice conflict sau sentiment de marginalizare între state și pentru a menține un echilibru politic între toate națiunile membre.

Acest mecanism este încă în funcțiune astăzi, iar fiecare țară membră își exercită rând pe rând mandatul de președinte al Consiliului UE, contribuind la continuitatea și stabilitatea proceselor decizionale ale Uniunii.

1.2. Extinderea și evoluția ulterioară

Între anii '70 și '80, Uniunea Europeană a cunoscut extinderi și evoluții semnificative, care au modelat direcția și caracterul său.

Câteva aspecte semnificative ce trebuie reliefate, sunt:

- 1973: Danemarca, Irlanda și Regatul Unit s-au alăturat Comunității Economice Europene (CEE) în 1973. Această extindere a marcat o creștere semnificativă a numărului de state membre și a consolidat Uniunea Europeană ca un actor politic și economic mai puternic.
- 1981: Grecia s-a alăturat CEE în 1981, extinderea aducând Uniunea în sud-estul Europei și consolidându-se ca o forță regională.
- 1986: Spania și Portugalia au devenit membre ale CEE în 1986, extinderea adăugând dimensiunea iberică la Uniunea Europeană.

În această perioadă, UE a continuat să-și consolideze piețele comune și să promoveze libera circulație a bunurilor, serviciilor, capitalului și a persoanelor. Astfel, au fost adoptate noi măsuri pentru îmbunătățirea cooperării economice între statele membre, prin:

1. Extinderea pieței comune:

Uniunea Europeană a continuat să promoveze eliminarea barierelor comerciale între statele membre și crearea unei piețe unice mai integrate. Acest lucru a implicat reducerea tarifelor vamale și a altor obstacole comerciale, facilitând astfel fluxul de bunuri și servicii între țările membre.

2. *Crearea unor politici agricole comune:*

În anii '70, s-a continuat dezvoltarea Politicii Agricole Comune (PAC) a UE, care a avut ca obiectiv asigurarea securității alimentare și stabilizarea piețelor agricole în cadrul Uniunii. PAC a implicat subvenționarea agricultorilor și stabilirea unor prețuri minime garantate pentru produsele agricole. La originea ei se află articolul 38 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene⁶.

3. *Promovarea convergenței economice:*

UE a încercat să promoveze convergența economică între statele membre, încurajându-le să adopte politici și practici similare în domenii precum politica fiscală, reglementarea financiară și protecția socială. Această convergență a fost văzută ca esențială pentru creșterea economică durabilă și coeziunea socială în întreaga Uniune.

4. *Creșterea cooperării în domeniul cercetării și dezvoltării:*

În vederea consolidării capacității de inovare și competitivitate a UE, s-au întreprins eforturi pentru intensificarea cooperării în domeniul cercetării și dezvoltării tehnologice. Acest lucru a implicat stabilirea de programe comune de finanțare și schimb de expertiză în diverse domenii tehnologice.

5. *Dezvoltarea infrastructurii și a pieței interne:*

UE a investit în dezvoltarea infrastructurii de transport și comunicații la nivel transnațional, pentru a facilita circulația bunurilor și persoanelor în cadrul pieței interne. De asemenea, s-au elaborat reglementări pentru armonizarea standardelor și normelor în diverse sectoare economice, pentru a elimina barierele tehnice în comerțul intra-UE.

Aceste inițiative au avut ca rezultat o creștere a integrării economice în Uniunea Europeană între anii '70 și '80, creând bazele pentru o piață unică mai puternică și pentru o mai mare coeziune economică între statele membre.

O preocupare majoră a fost să se asigure ca instituțiile Uniunii Europene să poată gestiona extinderea și complexitatea sporită.

Între anii '70 și '80, Uniunea Europeană a implementat mai multe reforme instituționale pentru a consolida și adapta instituțiile sale la noile provocări și realități ale integrării europene.

---

⁶ Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, versiune consolidată, Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, C326/47, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2bf140bf-a3f8-4ab2-b506-fd71826e6da6.0001.02/DOC_2&format=PDF

De exemplu:

1. *Consolidarea Parlamentului European:*

În această perioadă, Parlamentul European a câștigat o mai mare influență și putere în cadrul procesului decizional al UE. Acest lucru s-a realizat prin extinderea domeniilor în care Parlamentul European a avut drept de codecizie cu Consiliul Uniunii Europene și prin consolidarea rolului său în controlul democratic al instituțiilor UE.

2. *Creșterea puterii Comisiei Europene:*

Comisia Europeană a continuat să-și consolideze rolul său ca gardian al tratatelor și executor al legislației UE. În special, Comisia a jucat un rol important în gestionarea procesului de integrare și în promovarea intereselor UE pe plan internațional.

3. *Inițiative pentru coeziune și solidaritate:*

În timpul anilor '70 și '80, s-au întreprins eforturi pentru a consolida coeziunea și solidaritatea între statele membre ale UE, în special prin dezvoltarea politicilor regionale și sociale. Acest lucru a implicat crearea unor programe și fonduri speciale pentru a sprijini dezvoltarea economică a regiunilor mai puțin dezvoltate și pentru a promova convergența economică între statele membre.

4. *Dezvoltarea cooperării în domeniul securității și apărării:*

În acest sens s-au întreprins și eforturi pentru consolidarea cooperării între statele membre în domeniul securității și apărării. Aceasta a inclus stabilirea unor structuri instituționale specifice și inițiative pentru consolidarea capacității de apărare colectivă a UE.

Aceste reforme instituționale au fost esențiale pentru adaptarea Uniunii Europene la schimbările politice, economice și sociale din acea perioadă și pentru consolidarea integrării europene în ansamblu.

De asemenea, Uniunea Europeană a dezvoltat politici regionale și sociale pentru a promova coeziunea economică și socială între statele membre și pentru a reduce disparitățile economice și sociale dintre regiuni. Iată câteva aspecte cheie ale politicii regionale și sociale în această perioadă:

1. *Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR):*

În anii '70 și '80, UE a instituit Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR)⁷, care a avut ca obiectiv principal să sprijine dezvoltarea economică a

---

⁷ Art. 174-178 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, versiune consolidată, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2bf140bf-a3f8-4ab2-b506-fd71826e6da6.0001.02/DOC_2&format=PDF

regiunilor mai puțin dezvoltate ale Uniunii Europene. FEDR a finanțat proiecte de infrastructură, investiții în mediul rural, crearea de locuri de muncă și alte inițiative destinate să stimuleze creșterea economică în aceste regiuni.

2. *Politica Agricolă Comună (PAC):*

În cadrul politicii agricole comune a UE, care a fost de asemenea, dezvoltată în anii '70 și '80, s-a acordat sprijin financiar și alte forme de asistență agricultorilor din regiunile mai puțin dezvoltate pentru a asigura securitatea alimentară și pentru a proteja mediul rural.

3. *Fondul Social European (FSE):*

Fondul Social European a fost creat pentru a sprijini integrarea socială și profesională, precum și pentru a promova ocuparea forței de muncă și educația în statele membre ale UE. În anii '70 și '80, FSE a finanțat proiecte și programe destinate să combată șomajul, să îmbunătățească calificările profesionale și să promoveze incluziunea socială în întreaga UE.

4. *Programul Leader:*

În anii '80, UE a lansat programul Leader, care a avut ca scop să sprijine dezvoltarea rurală durabilă prin finanțarea inițiativelor comunitare locale. Acest program a promovat abordări bottom-up, cu accent pe implicarea comunităților locale în identificarea și implementarea proiectelor de dezvoltare rurală.

5. *Inițiative pentru dezvoltarea urbană:*

În paralel cu programele destinate zonelor rurale, UE a dezvoltat inițiative pentru promovarea dezvoltării urbane durabile. Aceste inițiative au vizat îmbunătățirea infrastructurii urbane, combaterea sărăciei și excluziunii sociale în mediul urban și promovarea regenerării economice a zonelor urbane defavorizate.

Aceste politici regionale și sociale din anii '70 și '80 au fost esențiale pentru promovarea coeziunii economice și sociale în cadrul Uniunii Europene și pentru reducerea disparităților dintre regiuni și grupuri sociale.

În contextul creșterii preocupărilor cu privire la mediu și dependența energetică, UE a început să adopte politici și reglementări pentru a promova dezvoltarea durabilă și diversificarea surselor de energie.

În anii '70 și '80, Uniunea Europeană a început să-și dezvolte politicile de mediu și energie în contextul creșterii preocupărilor legate de protecția mediului și de securitatea energetică. Iată câteva aspecte cheie ale politicilor de mediu și energie în această perioadă:

1. *Protecția mediului:*

UE a adoptat primele directive și regulamente privind protecția mediului. Acestea au inclus reglementări privind calitatea aerului, calitatea apei,